

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНІЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, АВГУСТЪ 1868.

БРОЙ 8.

БЕЗВѢРІЕ-ТО.

(Продълженіе отъ брой 7-й).

Млади-тъ ни отъ годинѣ на годинѣ ся образувать и побуждаеми отъ ненасыщаемѣ-тъ си жедность кѣмъ ученіе, ревностно прилѣжавать на всякакво ученіе, можемъ да речемъ, и кѣмъ добро-то и кѣмъ зло-то. Придобывать различни языцы, които имъ ставать ключове съ които да отварятъ богаты-тъ и пълны-тъ онѣзи сѣкровища на наукѣ-тъ, на искусство-то, и на поезіѣ-тъ, но между тѣзи богатства и тѣзи полезны науки намѣрватъ ся и страшны и погубителны прѣлести и заблужденія. Между зеленѣ-тъ трѣвѣ, благовонны-тъ цвѣтъ, и многоцѣнны-тъ камение на единъ богатъ и пространъ литературѣ вѣвиратъ ся и зми отровны които осквърняватъ и оживятъ небрѣжливый-тъ или непрѣдуготовленный-тъ читатель.

Въ това не говоримъ противъ изучаваніе-то на други языцы. Желали быхмы щото всички-тъ млади Българи и Българки да знаѣтъ освѣтъ отечественѣ-тъ си книжевность поне три-тъ най главны Европейскы языцы; сир. Френскы, Англійскы и Нѣмскы, за да ся ползуютъ отъ богаты-тъ сѣкровища въ тѣхны-тъ книжинны, но искамы да изложимъ важность-тъ на едно нравственно прѣдуготовленіе и едно домашно възпитаніе за да знаѣтъ да избиратъ що да четѣтъ измежду многочисленны-тъ книги които ще намиратъ въ свѣтъ-тъ. Отъ млади-тъ ни, за примѣръ, които познаватъ Френскый языкъ, малцина ще бѣдѣтъ които не сѣ чели списанія-та на Волтера, Пей-

на, Руссо и други тѣхны подражатели, извѣстни противници на вѣрѣ-тъ. Всякой знае страшнѣ-тъ силѣ съ който хитроизмыслены-тъ онѣзи доказательства нападатъ врѣхъ умъ-тъ на младий-тъ читатель който първъ пѣтъ гы чете. А когато младець-тъ не е чулъ нито отъ майкѣ си, нито отъ бащѣ си, нито пакъ отъ учитель-тъ си или отъ духовный-тъ си пастырѣ, нито е видѣлъ въ свой-тъ си языкъ написаны нѣкои здравы, логическы и разумны доказательства за Христіанскѣ-тъ Вѣрѣ, какво можемъ да ся надѣемъ? Съ каквѣ силѣ ще ся отърве той отъ безвѣріе-то? Не е ли една страшна отговорность която надлежи на всякой родителъ, или учитель, а особно и на всяко духовно лице, да въорѣжавать млади-тъ съ таквызи здравы и Богоданны орѣжія и съ “духовный мечъ, Слово-то Божіе,” за да могатъ да противостоятъ на таквызи нападенія? Стрѣлы-тъ на тѣзи нападатели не ся отбѣлснуватъ чрѣзъ люты анатемы нито чрѣзъ грѣмогласны оплакванія или заплашванія, но чрѣзъ силѣ-тъ на убѣдителны доказательства почерпаны отъ непогрѣшимо-то Слово Божіе и отъ здравый-тъ чловѣческый разумъ. Блаженъ е онзи младець на когото е Богъ далъ единъ богобоязливъ майкѣ, която сама е оцѣнявала, и сама е опитала съ единъ личнѣ опытность за себе си живѣ-тъ вѣрѣ Христовѣ, и е могла да посѣва въ крѣхкый-тъ умъ на чедо-то си онѣзи здравы начала и онѣзи совѣстны убѣжденія които сѣ основа-та на Христіанскый-тъ характеръ.

Но не само че младежи-тъ не сѣ сна-

бдени съ нужды-тъ доказателства съ които да опровергаватъ противници-тъ на вѣрж-тъ Христовж, но въ онова учение, въ онѣзи наредбы и въ онѣзи обычаи въ които сж отхранени, мнозина, като стигатъ на възраст да разсѣждатъ здравосмысленно за себе си, намѣрватъ доста много *суетврія* които не могатъ да търпятъ испытъ-тъ на здравый-тъ разумъ. А като сж были научени да гледатъ тѣзи обычаи и наредбы като нераздѣлимы отъ сѣщо-то Християнство, и оногози който ги не варди цѣли и ненарушени че не е Християнинъ, не различаватъ лъжовно-то и челоуѣческо-то отъ истинско-то и Божіе-то, но отхвърлятъ изведнѣжъ всичко, и добро-то наедно съсъ зло-то.

Богъ на истинж-тъ който ны е дарилъ съ умственны-тъ ни способности не може да бжде противенъ на себе си и неговы-тъ откровения трѣбва да бждѣтъ съгласны. Той който е написалъ вѣчны-тъ истинны на свое-то сѣществуваніе въ камъніе-тъ и въ вѣтрешности-тъ на земѣж-тъ, той е пакъ който е открилъ намъ пѣть-тъ къмъ блаженство и вѣченъ животъ чрѣзь Господа Исуса Христа. Здрава-та и добръ основана-та вѣра не ся бои нито отъ испытаніе нито отъ сравненіе съ физическы-тъ или други науки, защото познава че всяка здрава и истинска наука трѣбва да е истина, а истина-та е отъ Бога, а пакъ вѣра-та ни ако не е основана врѣхъ вѣчнж-тъ истинжъ Божіихъ, то тази вѣра не е таквазъ на който челоуѣкъ да ся увѣри въ смъртний-тъ частъ.

Призовавамы всички които усѣщатъ тежкж-тъ отвѣтственность на положеніе-то си, и оцѣняватъ опасность-тъ на безвѣріе-то, да съдѣйствуватъ за вкореняваніе-то въ сѣрдца-та на млады-тъ едно твърдо упованіе и увѣреніе въ Християнскж-тъ религіѣж. Да ги поучавамы не само въ думы-тъ си но и съ по силный-тъ примѣръ на дѣла-та си, да проумѣватъ въ какво ся състои религія-та, отъ кого е, и за какво е, и тогазъ съ едно дълбоко убѣжденіе да ѣхъ пріемжтъ, да ѣхъ държатъ и да ѣхъ защищаватъ, защото е отъ Бога, и е истинна и е права, и е необходимо нужна за всякого челоуѣка.

«Стойге, прочее, прѣписани съ истинжъ — Облечени въ брониж-тъ на правдж-тъ, и возъ-тъ ви да бждѣтъ обути въ приготвяніе за благовѣстіе на миръ, а врѣхъ всичко земѣте щитъ-тъ на вѣрж-тъ.» (Ефес. 6; 14).

ДУМА-ТА ВѢРВАЙ.

“Неученъ съмъ и много простъ,” рече единъ старецъ, но отъ петнаесеть години на самъ учѣж отъ Евангеліе-то и сега можж малко много да прочитамъ. Дѣлгы-тъ думы не можж твърдѣ да исчитамъ, но тѣзи думж “вѣрвай” познавамъ твърдѣ добръ, защото е много важна една дума; чрѣзь неѣж е пѣть-тъ къмъ Исуса, чрѣзь когото и бива спасеніе. Той казва, Елате при мене, и азъ ся благодарѣж на Бога че когато идж при него радостенъ съмъ и вѣрвамъ че Той умрѣ за мене и че мя е омылъ отъ всички-тъ ми грѣхове.” И старецъ-тъ като говоряше така, лице-то му бѣ свѣтнѣло отъ радость и очи-тъ му показувахж веселіе-то и спокойствіе-то което имаше въ вѣрваніе-то.

Читателю, имашъ ли ты тѣзи радость? Имашъ ли ты това спокойствіе, тойзи миръ, който прѣвѣсхожда разумъ? Грѣхове-тъ ти опростени ли сж чрѣзь кръвж-тъ Исусовж? Нѣма подъ небе-то друго име да е дадено между челоуѣцы-тъ чрѣзь което трѣба да ся спасемъ (Дѣянія 4; 12). За това прибѣгни при Исуса Спасителя и сега бжди примиренъ съ Бога чрѣзь него, защото Богъ е направилъ него, който грѣхъ незнаеше да стане той грѣхъ за насъ, за да станемъ ный чрѣзь него праведность-та Божія: Вѣрвай го.

ЗАХАРЬ.

Захаръ-та въ днешній-тъ си видъ не бѣше позната въ старо врѣме. Въ Вѣтхый-тъ Завѣтъ срѣща ся рѣчь-та *сладка трѣстъ*, и нѣкои отъ Еллинскы-тъ писатели поменуватъ за единъ видъ медъ, който ся изваждалъ отъ единъ трѣстъ която растѣла въ Индіѣж, но значеніе-то имъ не ся простираше по нагатыкъ. Но въ Кытай добры-тъ качества на захарскж-тъ трѣстъ, и отъ неѣж изваждане-то на захаръ-тъ види ся че бѣше познато и употребяваше ся двѣ хыляды и повече години прѣди да ся въведе въ Европж. Кытайци-тъ държежж много тайнж тѣзи работж до половинж-тъ на осмнадесетый-тъ вѣкъ, когато прочутый-тъ пѣтешественникъ Марко Поло ѣхъ направи познатъ въ Европж.

Захарска-та трѣстъ быде прѣсадена послѣ въ Арабіѣж, въ Египетъ и Еѳіюпія, въ Сициліѣж, въ островъ Мадерж, и въ Канарскы-тъ острова; а слѣдъ открытіе-то

на Америкѣ въ Западныхъ Индіи и въ Америкѣ.

Днесъ правятъ голѣмы количества захарь отъ червено-то цвекло (чукундуръ) и отъ други растенія, на които сокъ-тъ обима сладко смѣство. Въ Америкѣ придобивать захарь отъ едно дръво подобно на нашій-тъ кленъ на който прорѣзвать коръ-тъ и събиратъ сокъ-тъ дѣто истича. Правятъ още захарь и отъ млѣко-то, за новородены-тъ и за лѣкарскѣ потрѣбѣ.

Общо ся вѣрва че употребленіе-то на захарь-тъ поврѣжда жѣбы-тъ, но тазъ идея, споредъ казваніе-то на нѣкои добри лѣкари, е погрѣшительна: злоупотребленіе-то ѝ поврѣжда желудокъ-тъ както и всяко друго злоупотребленіе, и на малкы-тъ дѣца не трѣба да ся дава много. Съ умѣренно количество не само е полезно на здравіе-то, но и много хранително ястіе.

ПОМАГАЙТЕ СИ ЕДИНЪ НА ДРУГЪ.

Единъ пѣтникъ като заминувалъ Алпійскѣ-тъ планинѣ, хваналъ ся на върхъ планинѣ-тъ отъ една фѣртуна отъ онѣзъ които ставатъ често на онѣзъ высокѣ планинѣ. Студъ-та станала люта, въздухъ-тъ ся счестилъ отъ свѣтъ-тъ, а пронизателный-тъ вѣтръ стигалъ до кости-тъ му. Въ това пѣтникъ-тъ ся трудилъ да придава на напрѣдъ; но стави-тъ му найсетѣ ся схванѣли отъ студъ, и той началъ да ся обладава отъ сънъ: нозѣ-тъ му не можали вече да мърдатъ, и той легналъ на свѣтъ-тъ като го нападнѣлъ този смъртоносенъ сънъ, който былъ слѣдствие-то на чрѣзмѣрижъ-тъ студъ, и отъ който никога не ся събужда на този свѣтъ; но по благополучіе свое видѣлъ въ онѣзъ минутѣ друго сиромѣха пѣтника легналъ нѣколко раскрача далечъ отъ него. Бѣдный-тъ онзи виждалъ ся че былъ на по зло състояніе отъ негово-то, защото едва мърдалъ: всичкы-тъ му стави были замръзѣли, и той ся виждалъ готовъ да умре.

Видѣ-тъ на онзи бѣдный-тъ чловѣкъ повдигналъ състраданіе-то му и събудилъ го отъ истѣрпѣный-тъ му сънъ който го былъ прѣзѣлъ, и съ много трудъ и мѣжъ, понеже не можалъ вече да върви, едва успѣлъ да ся приближи до него. Хваналъ го тогазъ за раѣцѣ-тъ и мжилъ

ся да ги стопли; трилъ чело-то му, крака-та и тѣло-то му, и насърчалъ го съ утѣшительны думы. Слѣдъ малко чловѣкъ-тъ, който бералъ душѣ, началъ да ся съзема—сила-та му дошла, и усѣтилъ себе си възможенъ да пѣтува.

Съ това добро дѣто сторилъ на прѣмрѣлый-тъ чужденецъ станѣло и на него спасеніе, защото той самъ придобилъ тѣлесны-тъ си силы чрѣзъ старанія-та, които направилъ за да съживи странный-тъ. А трудъ-тъ дѣто направилъ върхъ растриваніе-то на чужденецъ-тъ, растоплилъ и неговѣ-тъ кръвь. Така сънъ-тъ побѣгнѣлъ отъ него, стави-тъ му ся размърдали и двама-та пѣтници търгнѣли по пѣтъ-тъ си и ся радвали единъ на другъ че ся избавили отъ смъртъ-тъ която имъ ся виждаше като не избѣжна. Слѣдъ малко прѣминала фѣртуна-та и тѣ заминали планинѣ-тъ и стигнѣли живи и здрави у тѣхъ си.

И ты сега, читателю, ако усѣщаешь срдце-то си студено къмъ Бога и душѣ-тъ си почти готова да погыне, постарай ся да направишь нѣщо което да помогне на другѣ душѣ да ся спасе, и да зарадва друго срдце, и така ще намѣришь най добро срдство да оправишь и да спасеешь душѣ-тъ си.

ЗАЩО НЕ СМЫ БЛАГОПОЛУЧНИ?

Двама млади ся расхождали единъ вечеръ по поле-то на Марса въ Парисѣ.

— Какво ти ся струва за всемірно-то изложеніе? рекъ единый-тъ на име Викторъ.

— Чудно е, отговорилъ Иванъ, другарь-тъ му, но най сетѣ ми натегнѣ, както всичкы-тъ забавкы. Туй е истина. Нѣма нищо на свѣтъ-тъ което да ны прави да желаемъ животъ-тъ. Да мя простишь, пріятелю мой, рекъ Викторъ, свѣтъ-тъ има най малко двѣ нѣща които ны държатъ въ животъ-тъ. Наистина! а кои сѣ тѣ, рекъ Иванъ? Да е нѣкой благополученъ, и да прави други-тъ благополучны, отговорилъ Викторъ. Но това е невъзможно казалъ Иванъ. — В. Ты самъ не рече ли прѣди малко, че всяка забавка става досадительна най послѣ? — Ив. рѣкохъ, но помежду забавкѣ и благополучіе има голѣма разлика. — В. Всичкы-тъ чловѣци си иматъ забавкы, но малцина знаѣтъ срдство-то да ставатъ благополучни.

Ив. Знаеш ли го ты?—В. Знаѣж го много добрѣ. — Ив. Благополученъ ли си?—В. Благополученъ съмь.—Ив. Мож ли да научъ тайнѣ-тѣ ти?—В. Можешъ ; слушай, (извадилъ Викторъ изъ джебъ-тѣ ви еднаж малкѣ книжкѣ и прочелъ притчѣ-тѣ на блудный-тѣ сынъ, (Лук. 15; 11 — 23). Това ли е Евангеліе-то ? попыта Иванъ.

В. Това е, то е законъ-тѣ който проводи Богъ на чловѣцы-тѣ, и заповѣдва всичкы да го прочитатъ. Ив. Но можеш ли да го разберешъ?—В. Мож. Богъ ся обѣща да проводи Святаго Духа за да научи онѣзи който искатъ да научатъ волѣж-тѣ му (Іоан. 16; 13. Лу. 11; 13).

Ив. Кажи ми чѣи сѣ тѣзъ думы който ми прочете?—В. На Исуса Спасителя на грѣшны-тѣ.—Ив. А що значи тази исторія?—В. Учи ны какъ да станемъ благополучни.—Ив. Истѣлкувай ми ѣк по ясно.

В. Толкозъ чадолюбивый-тѣ онзи баща е Богъ, небесный нашъ Баща, който ны толкозъ обыча, макаръ че сме грѣшны.

Ив. А заблудившій-тѣ сынъ кого въображава? В. Не вижда ли ти ся че той е подобенъ намъ.—Ив. А какъ е възможно то?—В. Не казва ли ни единъ сърдеченъ гласъ, че сме заблудили далечъ отъ Бога, и повѣждамы животъ-тѣ си въ грѣхъ, и ся намѣрвамы въ смъртнѣ бѣдѣ?—Ив. Стгласанъ съмь въ това.—В. Добрѣ, приятелю мой: исторія-та ны учи за това че нѣма да бждемъ благополучни никогы, ако ся не върнемъ при небесный-тѣ нашъ бащѣ, и земемъ прощение за грѣхове-тѣ си : и че той ся благодари много и прощава и благославя оногози който познае заблужденіе-то си, и възвраща ся при Него съзъ смиреніе да призове милость-тѣ Му.—Ив. Но какъ да дойде нѣкой при него, като Богъ е толкози святъ, а азъ грѣшенъ.—В. Наистинѣ Богъ е толкози святъ, щото не може да търпи грѣхъ-тѣ, но пакъ има едно срѣдство съ което можемъ да приближимъ при него : “Толкозъ възлюби Богъ свѣтъ-тѣ щото сына си единородный-тѣ даде, за да не погыне никой който вѣрва въ него, но да има животъ вѣченъ.” (1 Тим. 2; 5). И самъ Исусъ Христосъ говори: “Азъ съмь пѣтъ-тѣ и истина-та и животъ-тѣ : никой не отива при Отца тѣкмо чрѣзъ мене.” (Іоан. 14; 14).

Ив. Слѣдвай, молихъ ти ся, защото и азъ искамъ да станѣ благополученъ.

В. Внимавай добрѣ, приятелю мой, въ какъ-

вото ти рекѣ. Правда-та Божія изыскува наказаніе на грѣшны-тѣ, а любовь-та му приготвя ни пѣтъ на спасеніе. Достойни бѣхмы ный да теглимъ, защото прѣстѣпихмы святой-тѣ законъ Божій ; но любовь-та Исусъ Христова кѣмъ насъ е толкозъ голѣма, щото рѣши да слѣзе отъ небе-то, да земе образъ чловѣческий и да тегли за насъ. “Който самъ понесе на тѣло-то си грѣхове-тѣ ни на дърво-то.” (1 Пет. 2; 24). “Той бы нараненъ за наши-тѣ прѣстѣпленія, станѣ бѣденъ за наши-тѣ нужды, наказаніе-то, което донесе нашій-тѣ миръ, бѣ върху му, и чрѣзъ раны-тѣ му ный синца ся исцѣлихмы,” казва Исаія. (Гл. 53; 5). Ив. Какъ рече ты, той понесе грѣхове-тѣ ни ли ?

В. Наистинѣ, Исусъ, Сынъ Божій, и равенъ Отцу : Той създаде свѣтъ-тѣ, ето какъ може да дигне и грѣхове-тѣ на свѣтъ-тѣ. Господъ тури отгорѣ му грѣхове-тѣ на всинца ни — както бѣ прорекъ Исаія : така, като дойде нѣкой грѣшникъ да иска прощение, Богъ му прощава и го милува, защото Исусъ понесе наказаніе-то което трѣбаше да понесе онзи грѣшникъ. Ив. Сега начнахъ да разбирамъ.

В. Не съмь свършилъ още. Исусъ ся покори лично на Божій-тѣ законъ заради насъ, щото отъ минутѣ-тѣ въ който ся исповѣдамы нему като на Спасителя нашъ, Богъ ны има като съвършенно праведны заради Исуса, и така ся избавямы отъ всяко наказаніе. (Рим. 3; 19—28; 8; 1. Филип. 3; 9). Видишь ли че пѣтъ-тѣ е отворенъ ? Ив. Какво остава сега да направѣжъ ? В. Ако щещъ да ся спасешъ, обѣрни ся кѣмъ небеснаго твоего Отца и той ще тя приеме. Ив. Трѣбва ли да ся исповѣдамъ на Исуса и да повѣрвамъ въ него ? В. Трѣбва да ся исповѣда душата ти на Исуса като на истиннаго своего Спасителя. Така само можемъ да ся обѣрнемъ кѣмъ Бога. Ив. А кога ? В. Сега, и тутакси безъ забавѣ. “Ето сега врѣме благопріятно, ето сега день на спасеніе. (2 Кор. 6; 2). Ив. Но не трѣбва ли да ся приготви, понапрѣдъ ? В. Що разумѣвашъ съ това ? да идешъ въ черквѣ ; да ся помолишь ; да търпишь ; да правишь добры работы ; да постишь ? Всичкы тѣзи сѣ празны, ако не повѣрвашъ първо въ Христа Исуса ; защото нищо не е благоугодно Богу додѣ не

повѣрвамы първо въ Сына му. (Іоан. 3; 23). — Ив. Но Господь ще мя приеме ли както съмь?

В. Помнишь ли притчѣ-тъ коѣто ти прочетохъ? Злощастный-тъ заблудилъ възврати ся както ся намѣрваше, но пакъ баща му го прие съ голѣмъ радость. Не търси никакъвъ посрѣдственникъ, ни на небе-то, ни на земѣ-тъ, защото така щѣше да обезчестявашъ Спасителя като ся сумнявашъ заради любовь-тъ му. Слушай го кога тя выка: “Елате при мене всички утрудени и матоварени и азъ ще вы успокоѣхъ.” (Мат. 11; 28). Съ тѣзи сладки думы Исусъ отвара намъ обятія-та си и ны привыква да идемъ направо къмъ него съ тежкий-тъ товаръ на наши-тъ грѣхове. Сега иди при него и повѣрвай въ думы-тъ му. “Който иде при мене, нѣма да го испядѣхъ? (Іоан. 6; 37). Вѣрвай че заради любовь-тъ къмъ Сына си, небесный-тъ нашъ Отецъ ще тя приеме като собственно свое чедо, и ще прости всякой твой грѣхъ, и изглади всякъ твой грѣшкѣ. — Колко е това нѣщо просто! Колко е красно! — Ей, то е Свято-то Евангеліе Христово! съвършенно и бързо спасеніе за какъвъ годѣ грѣшникъ който вѣрва въ Христа! Прочети само Евангеліе-то и ще видишь колко е то истинно. — Ив. Но ако не вѣрвамъ?

В. Ако прѣтѣбръжишь спасеніе-то, грѣхъ-тъ остава върху тебе и не щешъ може да избѣгнешъ отъ вѣчно-то наказаніе на вѣчнѣ мжкѣ дѣто червей-тъ имъ не умира, и огонь-тъ не угаснува. (Мар. 9; 44). Който вѣрва въ Сына има животъ вѣченъ; а който не вѣрва въ Сына нѣма да види животъ, но гнѣвъ Божій прѣбывае на него. (Іоан. 3; 36).

Ив. Сега нѣма нищо друго да правѣхъ за да ся спасѣ само да повѣрвамъ въ Исуса Христа.

В. Не трѣбва нищо друго; това е доволно, защото Исусъ ны спасе вече чрѣзъ смърть-тъ си. Нищо отъ онова дѣто можемъ да направимъ ный не може да ны спасе.

Ив. Но не трѣбва ли да правимъ добры дѣла?

В. Истинный Христіанинъ, който знае че Исусъ го обыча, и че умрѣ за него, ще начне да обыча Христа; а онзи който обыча нѣкого стареа ся и да му угоди. Ще възненавиди грѣхъ-тъ заради ужасны-тъ мжченія които нашій-тъ грѣхъ

причини на Христа, ще ся съедини съ други Христіаны за да му ся поклонятъ, и ще поиска съсъ все сѣрдце-помощъ-тъ Божіѣхъ за да стане святъ и да прави добро. Но всичко това нѣма да прави за да ся спасе чрѣзъ това; защото спасеніе-то быде само чрѣзъ Исуса, но като ся спасе, ще ся моли и труди да живѣе за славъ на Оногози, който го искупи чрѣзъ скѣпоцѣннѣ-тъ си кръвъ. (1 Пет. 1; 18, 19).

Ив. Но имамъ сѣрдце толкозъ грѣшно, толкозъ изпълнено съ лошы похоти, щото стигамъ въ отчаяніе!

И азъ имамъ такова сѣрдце, отговорилъ Викторъ; но когато повѣрвахъ въ Господа, той ми даде новы мысли, и новы желанія. Исусъ Христосъ който умрѣ за насъ, сега живѣе вѣчно и помага на всинца които вѣрватъ въ него, и тѣ начнуватъ да живѣятъ вѣченъ животъ.

Ив. Отърва ли ся ты отъ лошы-тъ си желанія?

В. Не съмъ ся отървалъ съвѣсмъ, Сатана мя закача още често и много; но Христосъ ми дава силъ да му ся противѣжъ. Молихъ всякой день Господа да ми помогне, и той е всякогы при мене като пріятель и отъ братъ по прилѣпенъ. Негово-то присѣтствіе мя пълни съ миръ и радость и съмъ много по благополученъ сега като слугувамъ нему, отъ колкото бѣхъ когато живѣяхъ въ грѣхъ. Или богатъ или сиромашъ или болѣнъ или здравъ, всякогы съмъ благополученъ, и ся стараѣхъ да земахъ и други участіе въ благополучіе-то ми, и да дойдѣтъ при Христа на небе-то, дѣто нѣма ни грѣхъ ни смърть, и дѣто Богъ самъ си ще обѣрше всякъ сълж отъ очи-тъ ни. (Отк. 21; 4).

Ив. Охъ, дано бяхъ ималъ и азъ това благополучіе!

В. Та защо да го нѣмашъ? Исусъ тя выка: “Повѣрвай въ Господа Исуса и ще ся спасешъ ты и домъ-тъ ти.” (Дѣян. 17; 31).

Слѣдъ тѣзи разговоры двама-та млдци ся разлжчили, и въ истый-тъ день Иванъ си купилъ едно Евангеліе, и непрѣстанно го прочиталъ всякой день, защото то му казваше за Исуса, когото обычаше той съсъ всичкѣ-тъ си душѣ и сѣрдце, казваше му още и за вѣчно-то благополучіе което ожидаваше съ голѣмо желаніе.

ОБЫЧАИ-ТЪ НА ДРЕВНЫ-ТЪ ЕЛЛИНЫ.

Надгробны слова провъзглашавахъ Еллини-тъ за честь на онѣзи умрѣлы които бѣхъ направили важны службы на отечество-то си: погребателни подвиги (борбы) още ся поставехъ за честь на тѣхъ. Слѣдъ погребеніе-то събрани-тъ ся вращахъ въ домъ-тъ на умрѣлый-тъ, и насѣдвахъ на трѣпезъ нарочно приготвенъ за тѣхъ да ядѣтъ за опрощеніе за умрѣлый-тъ, и казваше ся *струваніе*, и *поменъ*.

Трохы-тъ дѣто падахъ отъ трѣпезъ-тъ, не бѣше простено да ги изяде нѣкой; но ги събирахъ добръ и ги заносяхъ въ гробъ-тъ за хранѣ на умрѣлы-тъ. Въ най стары-тъ врѣмена въ тѣзи пиршества владѣяше крайно мълчаніе: послѣ ся допусти разговоръ говорящъ за добродѣтели-тъ на умрѣлый-тъ. Отъ дѣто и пословица-та: *Нѣма да бѣдешъ похваленъ нито въ струваніе-то*, значеше най лошъ характеръ.

Понѣкога палѣхъ свѣщи въ подземны пещеры за честь на умрѣлы-тъ. Обыкновенно накутвахъ гробове-тъ съ трѣвы и цвѣтія между които имаше първенство магданосъ-тъ (мерудія). Отъ дѣто имахъ и пословицъ, *трѣба му магданосъ*, за да покажѣтъ за нѣкого челоуѣка че е тежко боленъ и бере душъ.

Трендафилъ-тъ ся припознаваше като най благоугоденъ на умрѣлы-тъ: имахъ обычай да порѣсватъ плочы-тъ на гробъ-тъ и съ миро. Жъртвы приносяхъ и прѣливы правѣхъ въ ровове ископаны въ земѣ-тъ: жертвы-тъ бывахъ отъ черны и яловы млады кравы и отъ черны овцы, отъ чело-то на които отрѣзвахъ по дългъ-тъ вѣлнѣ, коѣто най напрѣдъ приносяхъ, и выкаше ся *Начаткы* и *Приносъ*. Възліянія-та (прѣливи-тъ) бѣхъ отъ кръвъ, водѣ, вино и млѣко, и особно отъ медъ, коѣто ся сматраше като *знакъ на смъртъ*. Вода-та която употрѣбяхъ въ тѣзи възліянія выкаше ся *земно къпаніе* или просто *къпаніе*; на други мѣста ся выкаше *измываніе*.

На гробъ-тъ на дѣца-та вода-та ся изливаше отъ нѣкое дѣте, а на гробъ-тъ на дѣвицъ отъ нѣкоѣ дѣвицъ, а на гробъ-тъ на женетъ женѣ отъ другъ жененъ называемъ *поливателкѣ*. Жертвы-тъ които ся приносяхъ за честь на души-тъ ставахъ въ деветый-тъ и тринадесетый-

тъ день слѣдъ смъртъ-тъ; а на много страны ся повтаряхъ прѣзъ Ноемврїя.

Такъвъ бѣхъ почести-тъ кои-то ся струвахъ отъ Еллины-тъ за умрѣлы-тъ, които ся выкахъ *законности, правды, прѣподобія*; зашто хора-та ся учажъ чрѣзъ тѣхъ че живи-тъ бѣхъ длѣжни съсъ священный обязательства да исполнятъ длѣжности-тъ си къмъ умрѣлы-тъ.

ЗА ДѢЦА-ТА.

ОТВОРЕНА-ТА ПОРТА.

Една злощастна довица имаше четири дѣца, отъ които по голѣмо-то ся ви-каше Робертъ и то бѣше само на осмъ години. Единъ вечеръ, като не бѣхъ яли нищо всичкий-тъ день, готвахъ ся да си легнѣтъ безъ да вечерятъ; но майка имъ която бѣше благочестива и знаеше че Богъ може да имъ помогне, възвыси срдце-то си къмъ него и призва на помощ негово-то благоутробіе. А когато свърши молбѣ-тъ си, Робертъ ѣ рече: “Маммо, не казва ли Писаніе-то че Богъ пращаше нѣкога гарваны при одного челоуѣка и му носяхъ хлѣбъ?” Така, чедо мое, това ся случи прѣди много врѣме. Но и сега, рече Робертъ, неможе ли Богъ да ни проводи хлѣбъ чрѣзъ исто-то срдство? Да отворимъ врата-та, и може да дойде нѣкой гарванъ да ни донесе хлѣбъ. Като рече туй отиде та отвори врата-та. Заминователи-тъ тогасъ можали да гледатъ въ стаѣ-тъ въ коѣто горѣше сиромашка свѣщъ. Слѣдъ малко случи ся да заминне отъ тамъ градскый-тъ народоначалникъ и като видѣ врата-та отворены, и майкѣ-тъ обыколенъ отъ насмѣяны-тъ си дѣца, потегли му срдце да влѣзе.

Добра моя Госпоже, рече той, защо имашъ врата-та си отворены на таквъ врѣме? Внезапно-то явяваніе на народоначалникъ въ сиромашкѣ-тъ колибѣ на довицѣ-тъ смути ѣхъ; за туй и станъ бърже, и като го поздрави, отговори:

Господарю, понеже слѣдъ малко щѣхъ мы да си легнемъ безъ да вечерамы, малкий-тъ ми Робертъ помисли, че ако отвори врата-та, може бы че Богъ щѣше да проводи и намъ нѣкого гарвана съ хранѣ.

Народоначалникъ-тъ ся засмѣ на тѣзъ думы и рече, че Робертъ никакъ не ся е

измамилъ, защото наистинѣ дойде единъ гарванъ да имъ каже дѣ ся намѣрва хлѣбъ. Тутакси заведе дѣте—то въ домъ-тъ си, и слѣдъ малко го проводи на майка му съсъ зембилъ пѣленъ съ ястія, които щомъ видѣхъ други-тъ дѣца начнѣхъ да скачатъ и да плескатъ съ рѣцѣ отъ радостъ. Но въ радость-тъ си не забрави-хъ да благодарятъ на Бога, който послуша молбѣ-тъ имъ. А Робертъ, като свърши вечерѣ-тъ, отиде при отворены-тъ врата и като възвыси очи къмъ Бога рече: Благодаримъ ти Боже, защото послуша молбѣ-тъ ни и проводи ни гарваны-тъ съ хранѣ.

Родители-тъ трѣбва да учатъ малки-тъ си дѣца отъ младостъ да ся молятъ Богу, и Той нѣма да ги забрави въ старость-тъ имъ.

КАПИТАЛЪ ЛИ ИСКАШЪ ?

Ахъ, какъ да имашъ капиталъ ! Така чухъ вчера че выкаше едно доста голѣмо момче. Искахъ да му кажѣ мое-то за това мнѣніе, но нека го чете и то.

— Капиталъ ли искашъ ? И ако бы ималъ, какво щѣше да го правишъ ?

Капиталъ искашъ а ? Ами рѣцѣ нѣмашъ ли, позѣ нѣмашъ ли, тѣло, мышцы, кости и мозѣкъ нѣмашъ ли, и тѣ капиталъ не сѣ ли ? Но тѣ не сѣ пары, ще кажешъ, а азъ ти казвамъ че тѣ сѣ повече отъ пары ; ако да бы ги употрѣблявалъ както трѣбва, тѣ щѣхъ и пары да ти донесѣтъ, още и никой не може да ти ги земе. Незнаешъ ли какъ да употрѣблявашъ ты този капиталъ ? Ако незнаешъ, врѣме е вече да ся научишъ. Земи първо-то рало, или брадвѣ, или телѣжъ, което ти ся падне и започни да работишъ, и капиталъ-тъ ти скоро ще ти даде приходъ.

Ты искашъ да имашъ пары, да си купишъ дюгень или да си отворишъ мазжъ, да имашъ слуги и писари да работѣтъ за тебе, а ты да ся показвашъ благороденъ и господарь, безъ да пипашъ работѣ. Това е срамота за тебе ;— работи съ капиталъ-тъ който имашъ сега, и който ще ти принесе довольно приходъ, и това ще ти направи да осѣгишъ че и ты си челоуѣкъ.

Ако неможешъ да спечелишъ съ този капиталъ който имашъ, ты не бы можилъ да направишъ нищо нито миліоны грошове

ако бы ималъ. Ако незнаешъ да употрѣблявашъ кости, мышцы и мозѣкъ, ты не ще знаешъ ни злато да употрѣбишъ. Ако оставяшъ този капиталъ който имашъ празенъ да раждяса, също-то бы сторилъ ако бы ималъ и пары; щѣше да знаешъ само да роскошествуашъ.

И тѣй не дѣй стоя като лѣниво по-растнѣло дѣте и да чакашъ да дойде нѣкой да тя нахрани ; но работи, улови първѣ-тъ работѣ коѣто намѣрвашъ и извърши ѣ добрѣ. Тѣй ! Каквото и да заловишъ върши го добрѣ; всякога прави това което можешъ. Ако економисвашъ капиталъ-тъ който ти е Господъ далъ, ще земешъ скоро и другъ повече. Но ако неможешъ, или нещешъ да употрѣбишъ този капиталъ който имашъ, ты не си достоинъ за другъ ; не ще и да имашъ. — *Чувашъ ли, момче ?*

Свято-то писаніе ся сравнява съ еднѣ раззелененъ и разцвѣтѣлъ ливадѣ.

Както разцвѣтѣла ливада показва въ себе си разны и пѣстры цвѣтове, така божественно-то Писаніе показва намъ добродѣтели-тъ на праведны-тъ; не да придобыемъ както отъ цвѣтове-тъ, за малко врѣме благовоніе-то, но да прие-мемъ отъ добродѣтели-тъ имъ всегдаш-нѣ ползѣ.

Едно глухо и нѣмо дѣте което ся учило въ Паришко-то училище за глухонѣмы-тъ явило понятіе-то което имало за вѣч-ность-тъ Божіѣ така:

“Той е продълженіе—безъ начало и безъ край.

“Сществованіе — безъ прѣдѣлы и безъ мѣрѣжъ.

“Младостъ — безъ младенчество и безъ старость.

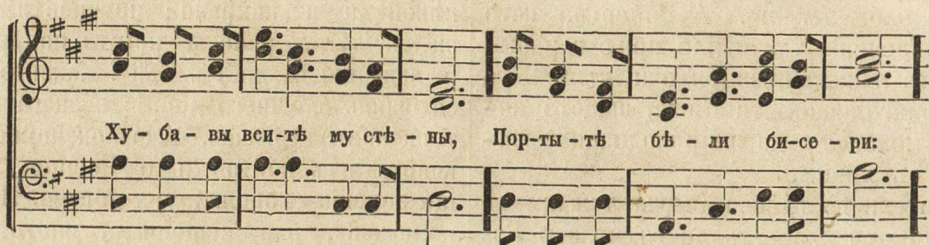
“Животъ—безъ рожденіе и безъ смърть.”

Колко високо ся възвыси онуй глухо-нѣмо дѣте ! !

ЗНАЯНИЕ И НЕЗНАЯНИЕ. — Книже-ный-тъ живѣе вѣчно и слѣдъ смърть-тъ си; но безкнижный-тъ и додѣ е още живъ на тозъ свѣтъ е умрѣлъ; счита ся съсъ жи-вы-тъ но го нѣма.

Славолюбіе-то и сребролюбіе-то и сластолюбіе-то сѣ прочути прѣлѣстни-ци, които настрѣвляватъ и отвличатъ чело-уѣцы-тъ въ злощастіе и смърть.

ХУБАВЫЙ СІОНЪ.

- 1 Хубавъ Сіонъ! градъ огражденъ,
Съ Божіѣмъ славѣмъ украшенъ;
Хубавы вси-тѣ му стѣны,
Порты-тѣ бѣли бисери:
Тѣхъ ще отвори самъ за насъ
Нашій-тѣ силенъ, славенъ Спасъ.
- 2 Хубавъ е въ него Божій храмъ;
Нѣма отъ слѣнце нужда тамъ;
Хубави, съ бѣлы облека,
Ангели пѣхъ тамъ всегда.
Могъ ли азъ, слабъ ученикъ,
Съ радость да влѣзъ въ тѣхъный ликъ?
- 3 Хубавы, на главы-тѣ си,
Носятъ спасени-тѣ вѣнцы;
Хубавы финицы държатъ;

Колко тържественно вървятъ!
Гледай, о брате, гледай тамъ
Славъ-тѣ на небесный храмъ.

- 4 Хубавы пѣсни радостно
Пѣхъ съ китари отъ злато;
Хубава тая музика,
Насытъ нѣма никога.
О, кога тамъ да стигнѣ азъ,
Спасу да пѣхъ съ веселъ гласъ?
- 5 Хубавъ прѣстол'-тѣ на нашій Царь
Пастырь и Спасъ и Господаръ;
Хубавъ на нашій подвижъ край,
Мирно жилище, Божій рай!
Нека побързамъ, дѣт'е Онъ,
Тамъ да сѣмъ, въ хубавый Сіонъ.

МАЛКЫ НѢЩА.

Една сламка показва на кѣдѣ вѣе вѣтръ-тѣ. Малкы дупкы потѣватъ голѣмы корабы.

Едно зърно пѣсѣкъ е малко нѣщо но ако влѣзе въ око-то ти, или вѣтръ въ часовникъ-тѣ ти, ще познаешъ какъ голѣмъ по-врѣдъ може да прави.

Коралъ-тѣ, или мерджанъ-тѣ, показва си-лѣ-тѣ на малкы нѣща. Голѣмы островѣ има които сѣ работа-та само на еднѣ дребнѣ

червейкѣ въ море-то. Единъ писателъ каз-ва че за тѣзи корални инсекти колкото има въ море-то, ако ся искаше гробъ въ който да ся заровятъ, то трѣбваше гробъ-тѣ да е по голѣмъ отъ колкото бы былъ гробъ-тѣ въ който да ся заровятъ всичкы-тѣ слонове (филове) които има по свѣтъ-тѣ.

Притежатель на вѣстника и на печатницѣ-тѣ
А. Минасіанъ, у Джамлѣ-ханъ.